

Un nen, invitat a pujar al *papamòbil*

► Francesc és un Sant Pare que toca de peus a terra. És ben coneguda la seva senzillesa i els seus gestos que trenquen el protocol pontifici, de vegades tan estrictes. En un d'aquests gestos, no va dubtar a fer pujar al *papamòbil* un noi afectat de síndrome de Down. El *papamòbil* és el cotxe que utilitza en els seus viatges i en les audiències generals per passar per la plaça de Sant Pere a fi que els pelegrins el puguin veure i saludar. Habitualment només hi va el Papa, de vegades acompanyat del seu secretari. I quan viatja a les diòcesis l'acompanya el bisbe del lloc. Aquesta vegada, però, va pensar que al noi discapacitat li agradaria compartir el vehicle amb el Papa, i el va fer pujar. El papa Francesc és així de lliure.

GLOSSA

Confiem-li el curs que comença

Setembre! Aquesta setmana els mestres i professors tornen a l'escola. Preparació del nou curs, programacions, materials, reunions... Onze dies i els infants, adolescents i joves ompliran les aules de vida. Un mestre, amb funcions directives al seu centre, va escriure aquesta pregària: «Comença un nou curs! Et demano, Pare, per les escoles, per la meva. Et demano per tots els educadors, perquè sapiguem tenir la força i l'amor que requereix aquesta tasca. Pel camí que farem amb els nostres alumnes, que cada acció sigui des del teu amor, des del teu projecte.

»Et demano que ens ajudis a ser bones persones, a tenir més fe, a ser més íntegres, a saber escoltar els altres, a ser bons treballadors i a viure la tasca que ens sigui encomanada com una etapa més de la nostra vida, tant si representa molta responsabilitat com poca. Que ho visquem amb pau interior i amb tot el compromís que comporta.

»Et demano per totes les famílies que pateixen dolor per malalties, per la crisi econòmica, per situacions

complexes... Et demano que els donis llum i pau, vida i més amor, també més compassió els uns pels altres, més respecte... Que la fe en Crist esdevingui guiatge, que els mestres i professors, des de l'escola, els acompanyem i els fem costat.

»Et demano pels alumnes que els pares ens han encomanat. Que tinguem les paraules adequades per desvetllar el seu interès, que els sapiguem escoltar amb atenció, que amb pas ferm caminem al seu costat i no tinguem por de dir el que pensem i creiem.

»Et dono gràcies pels instants que compartiré amb uns i altres... per créixer en el teu amor. «Feliç l'home que en tu troba la força; de bona gana emprèn el camí» (Sl 84,6).»

Una bona manera de començar el curs, amb una pregària. És la pregària d'un mestre. Qualsevol persona de fe, des de la seva professió i situació, pot començar el curs amb una pregària. Posar-se en mans de Déu, confiant en el seu amor i misericòrdia.

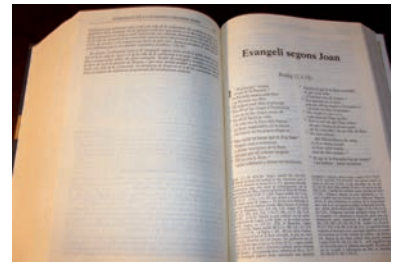
Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La nostra fe, el do més gran (7). Escoltar i pregar la Paraula

Continuem les reflexions dels diumenges passats. La nostra fe, el do més gran neix d'**escoltar la Paraula de Déu**. La Paraula desvetlla i alimenta la fe per tal que revivim, perquè siguem humans i àdhuc capaços de retornar el somriure a Déu. Una comunitat que ofereix vida és aquella en la qual trobem aquesta Paraula atresorada i compartida. Quan som alimentats amb la Paraula de Déu, som conduïts a un món més ampli. El Senyor que ha vingut «perquè tinguem vida, i en abundància» (Jn 10,10), obre la porta perquè puguem sortir i trobar amplis espais. En escoltar la Paraula de Déu, fem un èxode, caminem més enllà de la closca de la nostra insignificant obsessió per a nosaltres mateixos. Demanant que es faci la voluntat de Déu i que vingui el seu Regne, remodelem el nostre cor.

La Paraula de Déu és la primera font de tota espiritualitat cristiana. Aquesta alimenta una relació personal amb el Déu viu i amb la seva voluntat salvífica i santificant. De l'escolta de la Paraula de Déu i, en particular, dels misteris de la vida de Jesucrist, neix, com ensenya la tradició, la intensitat de la contemplació i l'ardor de l'acció apostòlica. Molts homes i dones que ens han precedit en el temps, en el contacte assidu amb la Paraula de Déu han obtingut la llum necessària per a aquell discerniment individual i comunitari que els ha ajudat a cercar en els signes del temps els camins del Senyor. Solament si conreem l'escolta activa, podem fer-nos ressò, en la interioritat, de la Paraula de Déu. Maria Verge escolta les paraules de l'àngel, la bona nova de la nostra salvació (cf. Lc 1,26 ss.). Això sembla senzill, però no n'és, perquè hi ha moltes interferències. Comencem a escoltar quan ens atrevim a estar perplexos, contorbats, admirats... i de l'escolta en neix la pregària. N'és el fonament.

Quina meravella tan gran és la pregària! La pregària cristiana no és una obertura a la totalitat silent, ni una súplica desesperada enmig de la soledat del cosmos. És l'obertura al Tu infinit de Déu que es revela, gratuïtament, en la consciència, en la més pregona de les interioritats, segons Sant Agustí. És un acte d'escolta i de petició. Els cristians tenim la pregària del Parnostre per obrir-nos al Tu infinit i amorós de Déu; podem tractar-lo com a Pare, perquè Ell mateix és Pare.

Jesús ens ha ensenyat a pregar així i aquesta pregària és el cor de la nostra vida espiritual. En dir que és Pare, hem de comprendre que no és com cap pare humà, més aviat hem d'entendre que és una Font infinita d'Amor i de tendresa, un ésser que acull incondicionalment i sosté, secretament, totes les criatures que ha fet emergir del no res. Per part de molts, amb formes noves i sovint desconcertants, es recupera de nou el sentit de pregària. Durant una època molt recent, va ser qüestionada i, fins i tot, ridiculitzada. La pregària, però, és una pràctica espiritual que subsisteix, que travessa èpoques i llocs, i que en diferents cultures i pobles té expressions distintes. Els cristians, quan preguem, dialoguem amb Déu, som convidats per Ell mateix a expressar-li els nostres sofriments secrets, les nostres flaqueses, les que solament Ell coneix i solament Ell pot jutjar. És una meravella que Déu mateix, sense tenir-ne necessitat, hagi volgut establir una aliança amb cada ésser humà, s'hagi volgut trobar amb ell i acompanyar-lo en el seu caminar.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

RICARD MOLINS

Des de l'Amor

El Xiprer és un centre creat per una comunitat cristiana de base que va sentir la inspiració de fer un espai d'acollida, amb Càritas, a Granollers. Reben persones mancades dels mínims necessaris per tenir una vida digna. Ofereixen dos àpats al dia, aliments o pisos d'acollida per a persones i famílies amb dificultats. La darrera iniciativa d'aquesta gran família ha estat l'enregistrament d'un CD, *Des de l'Amor...* —a la venda a les llibreries Santa Anna de Granollers i Claret de Barcelona—, els beneficis del qual aniran a projectes de la comunitat. En Ricard Molins, pare de família, n'és membre.

A qui dóna acollida El Xiprer?

A persones d'orígens molt diferents, però amb una necessitat principal: aconseguir aliments per a ells i els seus fills. Sovint, el que més desitgen és que algú els escolti, els estimi. Quan parles amb ells és quan el teu cor s'obre i comences a entendre una mica el que Jesús ens volia ensenyar.

Com viu la fe?

Com una gran família que vol ser generosa amb la societat, sobretot amb les persones que més ho necessiten. És a través d'elles que hi veiem el rostre de Crist. Voluntaris i persones acollides ens reunim cada setmana per fer pregària i celebrar l'Eucaristia, que és molt participativa.

I també canteu...

Sí, a les celebracions cantem moltes cançons, algunes conegudes i altres que han estat compostes per algú de nosaltres. N'hi ha una que es diu *Clara*, en record d'una noia que va morir, que quan la cantem és com si encara estigués present entre nosaltres. Les hem recollit en un CD perquè es pugui sentir la comunitat més a prop i per finançar projectes.

Òscar Bardají i Martí

JESÚS DE NATZARET

Les grans imatges de l'Evangeli de Joan: el pastor

La visió del pastor va ser una imatge característica del cristianisme primitiu, això ja es pot comprovar a partir del segle III. En la figura del pastor que porta una ovella al coll els cristians hi van veure, a partir de l'Esclat, la imatge de Jesucrist. Per exemple, a partir del salm 23: «El Senyor és el meu pastor; no em manca res. Em fa descansar en prats deliciosos... Ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por de cap mal... Ben cert, tota la vida m'acompanyen la teva bondat i el teu amor. I viuré anys i més anys a la casa del Senyor.»

En el Crist els primers cristians reconeixien el bon pastor, que guia per les valls tenebroses de la vida; el pastor que va passar ell mateix pel camí congost mort; el pastor que coneix ell mateix el camí que passa per la nit de la mort, no em deixarà en aquesta meua darrera soledat, em traurà d'aquesta estretor, em menarà a descansar en prats d'herbei tendre, al «lloc del refrigeri, de la llum i de la pau» (cànon romà).

Naturalment, els cristians es recordaven també de la paràbola del pastor que cerca l'ovella perduda, se la carrega a l'esquena i la porta a casa, recordaven el discurs del bon pastor de l'Evangeli de Joan. Per als pares de l'Església, el pastor que surt a cercar l'ovella perduda és la mateixa Paraula eterna, el *Logos* fet home. I l'ovella que carrega, ple d'amor, damunt les espatlles és la humanitat. A les espatlles de Crist arribem a casa. Ell ha donat la seva vida per nosaltres. Ell mateix és la vida.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI

(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Els fets d'Antioquia: Bernabé i Saule

Tots sabem que la fe en Jesucrist, a més d'entre els jueus, es va expandir també entre els gentils o els anomenats *grecs* i Antioquia va ser el centre principal de la comunitat cristiana dels *grecs* o els cristians no jueus (Ac 11,19-21). Bernabé i Saule es van instal·lar a Antioquia durant un any per viure amb els nous creients i instruir-los.

Els creients grecs hagueren d'incorporar a la seva fe nombrosos aspectes de la tradició nascuda de l'Evangeli, però al mateix temps la fe cristiana es va haver d'adaptar a la nova cultura que l'acollia.

Atès que a Antioquia va ser on per primera vegada els deixebles de Jesús van rebre el nom de cristians, podem interpretar que la fe cristiana va néixer d'aquesta fecunda trobada d'una experiència i una tradició que, lluny d'excloure's mútuament, acabaren integrant-se.

La societat d'avui dia, caracteritzada per una religiositat cosmopolita que reclama experiència personal, s'assembla prou a l'Antioquia de Bernabé i Saule. Aquests deixebles són un bon model per trobar camins d'entesa entre les noves formes de religiositat i el cristianisme.

Josep Otón

(El reencantament postmodern, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

QUINA MÍSTICA, AVUI?

Una mística encarnada

Des que el teòleg Karl Rahner, fa ja uns quants anys, va escriure allò tan conegut que «avui, el cristià o és místic o no és cristià», s'ha fet molt més habitual la comprensió de la *mística* com l'actitud existencial pròpia de la persona creient —la fe en el Ressuscitat *encarnada* en el món— i no com l'estat espiritual d'unes poques *ànimes escollides*, acompanyat per fenòmens extraordinaris. Tanmateix, aquesta visió clàssica de la mística, que depèn d'una concepció espiritualista, i en el fons elitista, de la vida creient, encara existeix, tot i que no respon al missatge ni a la vida de Jesús.

De fet, si creiem en Ell, la nostra no pot ser sinó una *existència mística*, a imatge de l'existència de Jesús. Alternativa respecte del món i els seus idols; centrada en Déu i encarnada en la realitat; radicalment esperançada i joiosa perquè creu en l'Amor malgrat les nits i espera la vinguda del Regne tot compartint les angoixes del nostre temps; autènticament amorosa, perquè estima Déu i professa aquest amor amb la seva praxi; profètica, perquè denuncia la injustícia i anuncia la Bona Notícia; carismàtica, perquè és fidel a l'Esperit malgrat les incomprendiments i el rebuig... Existència *mística*, perquè refà la comunió entre el món i Déu, perquè abraça el món i dóna la vida per ell amb la força de l'Esperit, perquè contempla Déu en la realitat i parla del Ressuscitat amb la vida.

Adelaide Baracco, teòloga

(Mística i vida quotidiana, Cruïlla 2007)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

2. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [1Te 4,13-18 / SI 95 / Lc 4,16-30]. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Ingrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).
3. □ **Dimarts** [1Te 5,1-6.9-11 / SI 26 / Lc 4,31-37]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.
4. ■ **Dimecres** [Col 1,1-8 / SI 51 / Lc 4,38-44]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalia de Palerm, vg.
5. ■ **Dijous** [Col 1,9-14 / SI 97 / Lc 5,1-11]. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; Sta. Obdúlia, vg. i mr.; beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).
6. ■ **Divendres** [Col 1,15-20 / SI 99 / Lc 5,33-39]. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries profeta; sant Eleuteri, abat.
7. ■ **Dissabte** [Col 1,21-23 / SI 53 / Lc 6,1-5]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.
8. ■ (□ **Urgell**) † **Diumenge vinent**, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sv 9,13-19 / SI 89 / Flm 9b-10.12-17 / Lc 14,23-25]. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededús trobades) i d'altres; sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 3,19-21.30-31)

Fill meu, sigues modest en tot el que facis, i et veuràs més estimat que el qui dóna esplèndidament. Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor. Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

▶ Salm responsorial (67)

R. Instal·làreu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni.

Que s'alegrin davant d'ell els justos, / que no planyin res per celebrar el seu triomf. / Canteu al Senyor, lloeu el seu nom, / celebren davant d'ell el seu triomf. R.

Déu és pare d'orfes, defensor de viudes, / des del lloc sagrat on resideix. / Déu dóna casa als desemparats, / allibera els captius i els enriqueix. R.

Senyor, vau fer caure una pluja abundant / per refer els vostres camps esgotats; / vau allotjar-hi la vostra família. / Instal·làreu els pobres, Déu nostre, / al país fèrtil del vostre patrimoni. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,18-19.22-24a)

Germans, vosaltres no us heu acostat en aquella muntanya palpable del Sinaí, que era tota ella foc ardent, foscor, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc del corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,1.7-14)

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant.

Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, tot avergonyit. Més aviat quan et conviden vés a ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic puja més amunt". Llavors seràs honorat davant de tots els qui són a taula, perquè tothom que s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

Després digué al qui l'havia convidat: «Quan fas un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per a recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 3,19-21.30-31)

Hijo mío, en tus asuntos procede con humildad y te querrán más que al hombre generoso. Hazte pequeño en las grandezas humanas, y alcanzarás el favor de Dios; porque es grande la misericordia de Dios, y revela sus secretos a los humildes. No corras a curar la herida del cínico, pues no tiene cura, es brote de mala planta. El sabio aprecia las sentencias de los sabios, el oído atento a la sabiduría se alegrará.

▶ Salmo responsorial (67)

R. Preparaste, oh Dios, casa para los pobres.

Los justos se alegran, / gozan en la presencia de Dios, / rebotando de alegría. / Cantad a Dios, tocad en su honor; / su nombre es el Señor. R.

Padre de huérfanos, protector de viudas, / Dios vive en su santa morada. / Dios prepara casa a los desvalidos, / libera a los cautivos y los enriquece. R.

Derramaste en tu heredad, oh Dios, una lluvia copiosa, / aliviaste la tierra extenuada; / y tu rebaño habitó en la tierra / que tu bondad, oh Dios, preparó para los pobres. R.

La faç de Crist, el Salvador. Pintura de Berruguete (fragment), Museu Diocesà de Palència

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 12,18-19.22-24a)

Hermanos: Vosotros no os habéis acercado a un monte tangible, a un fuego encendido, a densos nubarrones, a la tormenta, al sonido de la trompeta; ni habéis oído aquella voz que el pueblo, al oírla, pidió que no les siguiera hablando.

Vosotros os habéis acercado al monte de Sión, ciudad del Dios vivo, Jerusalén del cielo, a millares de ángeles en fiesta, a la asamblea de los primogénitos inscritos en el cielo, a Dios, juez de todos, a las almas de los justos que han llegado a su destino y al Mediador de la nueva alianza, Jesús.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 14,1.7-14)

Un sábado, entró Jesús en casa de uno de los principales fariseos para comer, y ellos le estaban espiando. Notando que los convidados escogían los primeros puestos, les propuso esta parábola: «Cuando te conviden a una boda, no te sientes en el puesto principal, no sea que hayan convidado a otro de más categoría que tú; y vendrá el que os convidó a ti y al otro y te dirá: "Cédele el puesto a este". Entonces, avergonzado, irás a ocupar el último puesto. Al revés, cuando te conviden, vete a sentarte en el último puesto, para que, cuando venga el que te convidó, te diga: "Amigo, sube más arriba". Entonces quedarás muy bien ante todos los comensales. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»

Y dijo al que lo había invitado: «Cuando des una comida o una cena, no invites a tus amigos, ni a tus hermanos, ni a tus parientes, ni a los vecinos ricos; porque corresponderán invitándote, y quedarás pagado. Cuando des un banquete, invita a pobres, lisiados, cojos y ciegos; dichoso tú, porque no pueden pagarte; te pagarán cuando resuciten los justos.»

COMENTARI

Els convidats i els seus llocs a taula

A tots ens agrada de ser els primers i els millors. A casa del fariseu de l'evangeli d'avui passa el mateix, tothom s'afanya per ocupar els millors llocs del banquet. A la vista d'això, Jesús proposa una nova paràbola: afanyar-se per ocupar els millors llocs pot comportar el risc que vingui l'amfitrió i ens faci retrocedir, a la vista de tothom, a un lloc menys considerat. Jesús proposa una estratègia: triar els pitjors llocs i, si de cas, ja vindran i et faran ascendir a la vista de tothom.

Aquesta estratègia es transforma en un ensenyament sapiencial: tothom que s'enalteix se-

rà humiliat, i qui s'humilia serà enaltit. Déu no veu les coses com nosaltres les veiem, sinó des d'una perspectiva ben diferent. Quan el cor està posat en el Regne i en l'oferta de salvació que Déu fa a tothom, fins i tot i preferentment als exclosos de la societat, aquest desig de reconeixement es torna ridícul.

D'altra banda, el banquet en què es troba Jesús li dóna peu a parlar dels convidats. Nosaltres convidem els familiars i amics, i aquells de qui volem aconseguir alguna cosa o a qui volem agrair quelcom.

Els serveis de promoció conviden famosos i gent guapa per atreure possibles clients als

seus negocis. Jesús capgira novament els criteris humans i ens diu que hem de convidar els exclosos i necessitats, sense esperar res a canvi.

Jesús toca el voraviu més pregon del nostre cor: els desitjos de sobresortir, de posseir, de barrejar-nos amb la flor i nata del nostre món, de ser els millors... i ens proposa com a conducta per entrar al Regne la de barrejar-nos amb els indignes, renunciar als nostres desitjos més espontanis i fer com ell, que essent ric «es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa» (2Co 8,9).

Jordi Latorre, SDB

Balanç del trienni de les delegacions diocesanes

Els Consells de Pastoral i Presbiteri, els arxiprestos i els delegats diocesans es van reunir el dissabte 6 de juliol durant el matí per fer un balanç de la tasca duta a terme en els darrers tres anys, per indicació de l'Arquebisbe Joan-Enric i presidits per ell.

La reunió es va dur a terme en el Seminari d'Urgell, i després de les paraules d'inici de Mons. Vives, els delegats diocesans van fer un informe de les accions dutes a terme i dels nous reptes de cara al futur en la línia de la Nova Evangelització.

XII Simposi d'Espiritualitat a Campelles

Organitzat pel Seminari del Poble de Déu, amb el Centre Santa Clara de Vic, va tenir lloc a Campelles (Ripollès) el XII Simposi d'espiritualitat sobre la nova evangelització, els primers dies de juliol. Hi van aportar les seves reflexions Mn. Pere Fibla, el Dr. Przemyslaw Kwiatkowski, la Sra. Lourdes Campi i Mn. Xavier Morlans, amb les seves «reflexions sobre la nova evangelització».

El dia darrer presidí la taula rodona final entre tots els ponents, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives.

Comunicat de la reunió 207 de la CET a Vic

Els dies 10, 11 i 12 de juliol ha tingut lloc la reunió núm. 207 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al Seminari de Vic. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, Arquebisbe de Tarragona i hi han assistit tots els seus membres, llevat del Bisbe electe de Tortosa, Mons. Enric Benavent.

1. Després de la pregària inicial, Mons. Jaume Pujol ha expressat la seva joia per l'elecció de Mons. Enric Benavent com a nou Bisbe de Tortosa que va prendre possessió de la diòcesi tortosina el passat dissabte 13 de juliol. Els bisbes s'han alegrat també per la recent publicació de la carta encíclica *Lumen Fidei* del Papa Francesc, que ja ha aparegut en català a la col·lecció Documents del Magisteri que la CET promou i publica l'Editorial Claret.

2. Mons. Jaume Pujol ha informat dels diversos actes previstos per a les properes beatificacions dels 522 màrtirs del segle XX, a Tarragona el proper 13 d'octubre. El dia 12 de setembre, amb ocasió de l'aniversari de la mort del cardenal Vidal i Barraquer, tindrà lloc una celebració eucarística i un acte acadèmic a Tarragona, així com també la inauguració de l'exposició sobre els màrtirs tarraconins al Seminari de Tarragona.

Mons. Pujol ha lliurat als Bisbes la carta pastoral que acaba de publicar «Els màrtirs, testimonis suprems de l'amor al Crist» i ha informat que ja s'ha obert la inscripció per a assistir a la celebració de les beatificacions. A la pàgina web <http://www.arquebisbatarragona.cat/> hom pot trobar-hi abundant informació sobre l'esdeveniment.

3. Els bisbes han fet un repàs de diversos àmbits del treball pastoral a la CET: la situació del Centre d'Estudis Pastoral, la pastoral de joventut i la situació de l'escollisme a casa nostra, la litúrgia, l'art sacre, l'apostolat seglar i els arxius eclesiàstics.

4. Mons. Joan Piris, acompanyat d'alguns delegats del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), ha informat sobre les accions d'aquest secretariat i ha plantejat diverses propostes de cara al futur. Els bisbes han animat els Delegats diocesans de Mitjans de Comunicació Social a intensificar i coordinar el seu treball, d'acord amb les proposicions formulades pel Concili Provincial Tarraconense.

5. El cardenal Lluís Martínez Sistach ha informat els bisbes de la recent signatura d'un conveni de col·laboració entre la CET,

la Conselleria de Justícia de la Generalitat i el Col·legi de Notaris de Catalunya, per protocol·litzar els testaments atorgats davant rector. El cardenal ha posat en relleu la important tasca social que al llarg dels segles han portat a terme els rectors de les parròquies catalanes amb aquest servei al poble.

6. El P. Enric Puig, Secretari General de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, ha presentat als bisbes un exhaustiu informe sobre el moment actual de l'ensenyament i de l'escola cristiana a casa nostra. Els bisbes s'han mostrat preocupats per la delicada situació econòmica en què es troben moltes de les escoles, amb un concert educatiu clarament insuficient i amb importants dificultats afegides a causa de la greu crisi econòmica que travessen moltes famílies. Els bisbes animen la Fundació Escola Cristiana de Catalunya a continuar treballant de manera realista i amb esperança, fent costat a les persones i a les escoles, amb fidelitat a la seva identitat cristiana.

7. Els bisbes han comentat diverses activitats programades entorn de l'Any de la Fe, com ara la recent trobada de seminaristes, novics i novícies amb el Papa Francesc, o les programades per als catequistes i per a les famílies a la propera tardor.

També han rebut informació sobre la preparació de la Jornada Mundial de la Joventut 2013 a Rio de Janeiro a la qual hi assistiran un grup de joves catalans acompanyats pel Cardenal Lluís Martínez Sistach i per Mons. Xavier Novell.

El Secretariat Interdiocesà per la Joventut (SIJ) ha programat per als dies 26 i 27 de juliol una trobada de joves a Llinars del Vallès adreçada a aquells que no poden desplaçar-se a Rio però volen viure l'impuls de la JMJ i també alguns bisbes s'hi faran presents per a les catequesis i l'Eucaristia, presidits per l'Arquebisbe de Tarragona Mons. Jaume Pujol.

8. En el transcurs de la reunió, els bisbes han pogut visitar la Catedral de Vic, on van celebrar l'Eucaristia a la seva Cripta, l'exposició «Facies Fidei, expressions artístiques de la Fe Cristiana a la Catalunya Medieval» al Museu Episcopal de Vic, així com també el Monestir de Santa Maria de l'Estany on han celebrat l'Eucaristia amb els fidels d'aquella parròquia, Sant Joan de les Abadesses, on han pogut contemplar el Santíssim Misteri, i l'església de Beget amb la preciosa talla de la «Majestat» que presideix l'església parroquial.

50 ANYS DEL CONCILI VATICÀ II EN ELS SEUS TEXTOS MÉS RELLEVANTS (9)

Decret «*Inter Mirifica*» sobre els Mitjans de Comunicació Social

«Entre els meravellosos invents de la tècnica que, particularment avui, l'enginy de l'home, amb l'ajuda de Déu, ha tret a partir de les coses creades, la Mare Església acull i segueix amb especial sol·licitud aquells que més directament afecten l'esperit humà i han obert nous i fàcils camins per a comunicar, amb la màxima facilitat, notícies, idees i ensenyaments de tota mena. Entre aquests invents destaquen aquells instruments que, per llur natura, poden arribar a moure no solament les persones individuals, sinó també les multituds i la humanitat sencera, com ara la premsa, el cinema, la ràdio, la televisió i d'altres, que poden ser anomenats, amb raó, mitjans de comunicació social» (n. 1).

«La Mare Església reconeix que aquests mitjans, usats rectament, proporcionen una vàlida ajuda al gènere humà, perquè contribueixen eficaçment a relaxar i a cultivar l'esperit, i fan que el Regne de Déu es propagui i es consolidi; sap, també, que els homes poden usar-los contra el pla del diví Creador i convertir-los en pròpia desgràcia; més encara, es dol, com a

mare, per les calamitats que el mal ús d'aquests mitjans han causat massa sovint a la societat humana. Per tant, el sagrat Concili, continuant la vigilant preocupació dels Summes Pontífexs i dels bisbes en un tema tan important, considera un deure seu tractar els principals problemes relacionats amb els instruments de comunicació social. A més, confia que la seva doctrina i la seva disciplina, així presentades, seran útils no sols a la salvació dels fidels sinó també a tot el gènere humà» (n. 2).

«Tots els fills de l'Església s'han d'esforçar, de comú acord, a fi que els mitjans de comunicació social s'utilitzin eficaçment, sense perdre temps i amb el màxim d'enginy, en les més variades formes d'apostolat, tal com ho exigeixen les circumstàncies, avan-

çant-se, així, a les iniciatives nocives, sobretot en aquelles regions on el progrés moral i religiós demana una presència més urgent i activa. Per això els sagrats pastors s'esforçaran per complir en aquest sector una missió íntimament lligada al deure ordinari de predicar. Que procurin, també els laics que utilitzen aquests instruments, donar testimoniatge de Crist, sobretot realitzant la pròpia missió amb competència i amb esperit apostòlic, i, a més, col·laborant directament a l'acció pastoral de l'Església, cadascú segons les pròpies possibilitats tècniques, econòmiques, culturals i artístiques» (n. 13).

«Com que el recte ús dels mitjans de comunicació social, que són a disposició d'usuaris diversos per edat i cultura, exigeix una formació i una experiència adaptades i específiques, cal fomentar i multiplicar i dirigir, inspirades pels principis de la moral cristiana, les iniciatives aptes per a aquest fi —sobretot si van destinades al jovent—, a les escoles catòliques de qualsevol grau, als seminaris i a les associacions d'apostolat dels laics. Per aconseguir aquest propòsit amb més rapidesa, s'han de proporcionar en el catecisme, l'exposició i l'explicació de la doctrina i de la l'ensenyament catòlics sobre aquestes matèries» (n. 16).